

Kjøbenhavn—Malmø. Det vilde ogsaa være ganske besynderligt, om Selskabet skulde tage en saadan Beslutning. Jeg anser det for utænkeligt, at Selskabet uden behørigt Varsel og uden at der ad anden Vej var sørget for Fartens fornødne Besørgelse, skulde standse den. Det er klart for enhver, at de to Hovedforbindelser mellem Danmark og Sverige: Kjøbenhavn—Malmø og Helsingør—Helsingborg, ere af en saadan Vigtighed, at der ikke kunde være Tale om at tillade, at de loddes ubesørgede eller slet besørgede. Skulde det ske, at den af det private Selskab hidtil opretholdt Forbindelse mellem Kjøbenhavn og Malmø pludselig standsede, saa vilde det kunne blive Pligt for Staten at gribe ind; heldigvis har Staten Skibe til Raadighed, som i saa Tilfælde foreløbig kunde sættes i Gang. Den nuværende Dampfærge har jo vist sig i stærk stigende Omfang at blive benyttet til Godstrafik, langt mere, end man fra Begyndelsen af turde vente; men til at besørgere Persontrafikken forslaa den ikke. Selv om der bliver sat endnu en Dampfærge ind — hvilket synes at ville ske, idet den svenske Regering antages nu at ville benytte den Ret, den i denne Henseende har forbeholdt sig — selv da ville Dampfærgerne ikke være i Stand til paa fyldestgørende Maade at besørges ogsaa Persontrafikken. Den ny Færgets Anskaffelse tager desuden Tid. Hvis derfor det forudsatte Tilfælde skulde indtræde, er der ikke Tvivl om, at Staten maa gribe til og ordne Farten foreløbig, indtil en ny og anden Ordning kan træffes. Men jeg gaar, som sagt, ud fra som givet, at dette Tilfælde ikke vil komme til at foreligge. Hvad angaar Forbindelsen Helsingør—Helsingborg, kan Trafikken tilfredsstillende besørges ved Dampfærgeforbindelsen alene, og heri vil der ingen Forandring ske, selv om den direkte Dampskibslinie mellem Kjøbenhavn og Helsingborg skulde ophøre. — Dernæst vil man finde berørt to mindre Spørgsmaal, som have Hensyn til de rejsendes Bekvemmelighed. Det ene blev fremdraget allerede under Forhandlingerne i Fjor, nemlig Ønskeligheden af, at Publikum ikke uden Nødvendighed afspærres fra Adgang til Perronerne indtil kort før Togenes Afgang. Der sigtes herved navnlig til de mindre Stationer, hvor Frekvensen ikke er meget betydelig, og hvor der — som det synes ofte uden Nødvendighed — lukkes af for Publikum indtil sidste Øjeblik. Den ærede Minister lovede i Fjor at tage dette Spørgsmaal til Efterretning, men der klages atter i Aar over, at der i alt Fald ikke

paa alle Stationer, hvor det kunde ventes, er sket Forandring i dette Forhold. — Ligeledes er der blevet anket over, at naar man kommer til Kiel med Banen Syd fra og vil videre med den der liggende Postdamper, som er bestemt til Korsør, kan man ikke faa Lov til at gaa om Bord før Kl. 9 om Aftenen, hvilket er en Gene for de rejsende, der kunne komme til at gaa i flere Timer og vente i Kiel. Det siger sig selv, at Skibet, som kommer om Morgenen, maa have passende Tid til Rengøring o. s. v., men det synes unødvendigt at lade Damperen forblive utilgængelig, indtil saa sent et Tidspunkt som Kl. 9 om Aftenen; det er derfor henstillet til den ærede Minister at drage Omsorg for, at der heri kunde ske en Forandring. — Ogsaa det næste Spørgsmaal, som nævnes, er et Spørgsmaal om Bekvemmelighed for Publikum. Det angaar Adgangen til at kunne benytte Statsbanernes Telegrafer. Ordningen er for Tiden den, at paa de JærnbaneStationer, hvor Statstelegrafene ikke har Station, kan Publikum benytte Statsbanernes Telegraf; men dette hjælper ikke i den Tid, da Statstelegrafstationen er lukket, og derfor vilde det være ønskeligt, om Publikum i denne Tid kunde faa Adgang til at benytte Statsbanernes Telegraf. — Det dernæst omtalte meget store Spørgsmaal om Banearbejdet, Banevogterens, Ledvogterens og Ledvogterskers Lønning, Uniformering, Spise- og Fritid, Overarbejde og Natarbejde samt Enke- og Børneforsørgelse hører efter sin Beskaffenhed hjemme under den før nævnte for Tiden arbejdende Jærnbanekommission, og det er givet, antager jeg, at de her nævnte Spørgsmaal der ville finde den fornødne Overvejelse, og at der, naar Kommissionens Betænkning kommer til at foreligge, ogsaa vil fremkomme Forslag desangaaende. — Hvad det sidste Spørgsmaal i Rækken angaar, Godstaksterne paa Havnebanerne, har særlig det ærede Medlem for Odense (Scavenius) ønsket at udtale sig derom.

Jeg gaar dernæst over til Postvæsenet. Man vil her finde, at der i Aar er foreslaaet et væsentligt større Udgiftsbeløb end i de foregaaende Finansaar. Postvæsenets Regnskab har i de senere Aar, siden Begyndelsen af 90erne, udvist en meget betydelig og næsten uafbrudt Fremgang. Paa Regnskabet for Finansaaret 1890—91 var Overskuddet 35,000 Kr., og det er derefter steget jævnt, indtil det efter det sidste Statsregnskab, 1897—98, er naaet til 662,000 Kr. Udgifternes aarlige Forøgelse har været noget varierende, men har i de